

PUBLICATIE

WIM GELDOLF

Maurice Dequeecker 1905-1985

Paule Verbruggen, Amsab-ISG

Wim GELDOLF, *Maurice Dequeecker 1905-1985*, Brussel: VUBPRESS, 2009, 262 p., ISBN 978 90 5487 543 7.

Wim Geldolf (°1928) is niet aan zijn proefstuk toe. Hij is de auteur van *Stockholm 1917*, *Camille Huysmans in de schaduw van de titanen* en van *Camille Huysmans en Lode Craeybeckx 1922-1968. Het verhaal van een politieke relatie in goede en kwade dagen*. Hij schreef zijn memoires neer in het volumineuze *Een stuk oude politieke cultuur achteraf bekeken*. In dit laatste werk komt Dequeecker ruim aan bod, maar Geldolf, zelf historicus, wilde een volledige biografie van deze politicus, die trouwens ook zijn oom – de broer van zijn moeder – is.

In de eerste hoofdstukken gaat Geldolf uitvoerig in op de familie Dequeecker: grootvader langs vaderskant was een klompenmaker (een ‘kloefkapper’) die samen met zijn vrouw en herberg uitbaatte in Leisele; grootvader langs moederskant was een IJslandvaarder-paardenvisser uit Oostduinkerke, grootmoeder ging ‘dienen’ in het hotel Teirlinck in De Panne. Vader Dequeecker was een tolbeambte die van West-Vlaanderen naar Antwerpen verhuisde omdat hij daar meer kon verdienen.

Maurice liep dus school in Antwerpen en behaalde er in 1924 zijn diploma als onderwijzer. Hij huwde in 1930 met Elvire Berré, de dochter van een bloemist in Deurne. Ze gingen wonen in de Goedbouwwijk, waar Maurice zich onmiddellijk opwierp als woordvoerder van de misnoegde eigenaren van de nieuwe wijk en De Kleine Eigenaar Ter Rivieren en omgeving oprichtte. Zijn acties maakten indruk, want hij werd door de Belgische Werkliedenpartij gevraagd om op te komen voor de gemeenteraadsverkiezingen van 1932. Hij werd, samen met Lode Craeybeckx, die burgemeester zou worden, verkozen.

Als onderwijzer was Dequeecker een baanbreker voor school- en vakantie-reizen. Samen met een collega of zijn echtgenote, trok hij in de vakantie met leerlingen van minder begoede

ouders naar de Ardennen. In 1936 werd hij secretaris van de nationale federatie De Natuurvrienden, een beweging voor arbeiderstoerisme die een belangrijke impuls kreeg na het invoeren van het betaald verlof in 1936. In 1945 publiceerde hij trouwens een interessante brochure over de vrijetijdsbesteding van de arbeiders, *Het Vrije-Tijdsmoment van den modernen Mensch*.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog zorgde hij er als voorzitter van het bestuurscomité van de Stedelijke Schoolkoloniën voor dat heel wat zwakke en ondervoede kinderen een onderkomen vonden in de kolonies.

In september 1944 werd hij waarnemend schepen van Onderwijs in Deurne, in vervanging van de dienstdoende schepen die nog in het bezette Merksem vastzat; in november 1945 werd hij volwaardig schepen. Omdat hij zelf onderwijzer was, nam hij tal van initiatieven om het onderwijs in zijn gemeente te verbeteren. In 1954 werd hij burgemeester van Deurne, eerst van een homogeen socialistisch college en vanaf 1977 van een rooms-rode coalitie. In 1979 zette hij Deurne in rep en roer door de bouw van sociale woningen op de Arenaweide. Hoewel de toenmalige bewoners van het gemeentebestuur de garantie hadden gekregen dat de weide nooit zou worden volgebouwd, besliste burgemeester Dequeecker, die ook voorzitter was van de sociale huisvestingsmaatschappij Moderne Woning, in 1979 dat er toch nieuwe appartementen moesten bijkomen. Dat leidde tot een botsing tussen de ‘oude’ socialisten en de ecologisten. Het protest tegen Dequeeckers plannen was dan ook ongemeen hevig. Er werd een actiekrantje (*'t Arenake*) gedrukt en Radio Arena was een voor de politie ongrijpbaar propagandamiddel; elke dag werd de zender verplaatst. Op de weide stonden op 13 november 1979, de dag van de gewelddadige ontruiming, maar liefst 180 tenten opgeslagen.

Dequeecker bleef burgemeester tot de fusie met Antwerpen in 1983.

Het boek is een aaneenrijging van bronnen, getuigenissen van Dequeecker zelf en mensen uit zijn dichte omgeving, fragmenten uit publicaties, etc. Het leest als het doorbladeren van een persoonlijk archief. Interessant dus als getuigenis van een vertegenwoordiger van de ‘oude politieke cultuur’.